

νά θρεῖ τὴν πρόκα

Ποὺ τὴν χτυποῦσε

Μιὰ Φτωχὴ Γριούλα

τραγανίζοντας ἓνα κορόμηλο
στὸν δρόμο μιὰ χαρτοσακούλα
ἀπὸ δαῦτα στὸ χέρι της

Τὰ γεύεται καλά
Τὰ γεύεται
καλά. Τὰ
γεύεται καλά

Τὸ θλέπεις ἀπ' τὸν
τρόπο ποὺ δίνεται
στὸ ἓνα μισό
δουζαμένο ἀπὸ τὴν παλάμη

Ἀνακουφισμένη
παρηγοριὰ ἀπ' ὦριμα κορόμηλα
σάν νά γεμίζει τὸν ἀέρα
Τὰ γεύεται καλά

Βουκολικό

Οἱ μικροὶ σπουργίτες
χοροπηδᾶν σπιντόζικα
γύρω στὸ πεζοδρόμιο
φιλονικώντας
μὲ διαπεραστικές φωνές
γιά ὅσα πράγματα
τοὺς νοιάζει.
Ἐμεῖς ὅμως οἱ ἐξυπνώτεροι
σφαλίζουμε τοὺς ἐαυτοὺς μας
στὴν μιὰ παλάμη
καὶ κανεὶς δὲν ξέρει
ἂν καλὸ μὲ τὸ νοῦ μας βάζουμε
ἢ κακό.

Στὸ μεταξύ,
ὁ γέρος ποὺ περιφέρεται
μαζεύοντας ξεροσκυλλέματα
θαδίζει ἀκροδρομὶς
χωρὶς ἐπάνω νά κυττάζει
καὶ εἶναι τὸ θάδισμά του
πιὸ μεγαλοπρεπές
ἀπὸ Ἐπισκοπιανοῦ παππᾶ
ὅταν κοντεύει τὸν ἄμβωνα
τῆς Κυριακῆς.

Τοῦτα τὰ πράγματα
μὲ καταπλήσσουν ὅσο δὲν λέγεται.

Στὴν Ἑλση

Τ' ἀγνὰ προϊόντα τῆς Ἀμερικῆς
τρελαίνονται —
λαὸς δουνήσιος ἀπ' τὸ Kentucky

ἢ τὸ παιδίσιό ἀκροδῶρρι τοῦ
Jersey
μὲ τίς ξεμοναχιασμένες λίμνες του

καὶ τίς κοιλάδες, κωφάλαλους, ληστές
παλιές ὀνομασίες
κι' ἀνακάτεμα ἀνθρώπων

ὁ διάλογος — τοὺς — πῆρε ποὺ τῶριξαν
στὰ ἔργα τῶν σιδηροτροχιῶν
ἀπὸ λαγνεῖα καθαρὴ γιὰ περιπέτεια —

καὶ νιὲς ξετοίπωτες, λουσμένες
στὴ βρωμιὰ
ἀπὸ Δευτέρα ὡς Σάββατο

νά γελαστοῦν τὴν νύχτα ἐκεῖνη

μὲ στολίδια
ἀπὸ φαντασίες ποὺ δὲν ἔχουν καθόλου

παραδόσεις χωρικές νά τοὺς προσδώσουν
χαρακτῆρα
μὰ ἀνεμίζουν κι ἐπιδεικνύουν

σκέτα κουρέλια — ἐνδίδοντας χωρὶς
συγκίνηση
ἄλλη ἀπὸ μουδιασμένο τρόπο

κάτω ἀπὸ καμμιά δατομουριά
ἢ αἰγόκλημα —
ποὺ δὲν μποροῦν νά ἐκφράσουν —

Ἐκτὸς κι ἂν ὁ γάμος αὐτὸς εἶναι
ἴσως
μὲ μιὰ στάλα αἶμα Ἰνδιάνικο

θὲ νά ξεράσει μιὰ κοπέλλα τόσο ἔρημη
καὶ περιφραγμένη
ἀπὸ ἄρρώστια ἢ ἔγκλημα

ποὺ θὰ διασωθεῖ ἀπὸ ἓναν
πράκτορα —
ἀναθρεμμένι ἀπὸ τὸ κράτος

ἔξω, νά δουλέψει στὰ δεκαπέντε της
σὲ κάποιο παραφορτωμένο
νοικοκυριὸ στὰ προάστια —

στὴν οἰκογένεια ἐνὸς γιατροῦ, μιὰ Ἑλση —
ἡδονικὸ νερὸ
ἐκφράζοντας μὲ μυαλὸ

τσακισμένο τὴν ἀλήθεια γιὰ μᾶς —
οἱ μεγάλοι
ἀκομφοὶ γοφοὶ της καὶ τ' ἀφράτα στήθια της

ἀπευθυνόμενα σ' εὐτελῇ
χρυσαιφικά
καὶ πλουσιόπαιδα μ' ἔξοχα μάτια

λὲς καὶ ἡ γῆ κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας
ἦταν
περίττωμα κάποιου οὐρανοῦ

καὶ ἡμεῖς ξεπεσμένοι αἰχμάλωτοι
γραφτὸ μας
νά λιμάξουμε ὥσπου νά φᾶμε δρώμα

ἐνῶ τανυέται ἡ φαντασία
πίσω ἀπὸ ἐλάφια
διαβαίνοντας κιτρινόσπαρτους ἀγρούς

στὸν ἀποπνιχτικὸ καύσωνα τοῦ Σεπτέμβρη
Πάντως
φαίνεται νά μᾶς χαλαίει

Μόνο σὲ μονωμένα σωματίδια
δίνεται
κάτι

Κανεὶς
νά μαρτυρήσει
καὶ νά προσαρμόσει, κανεὶς τ' ἀμάξι νά ὁδηγήσει

Nantucket

Ἀνθη ἀπ' τὸ παράθυρο
λεβαντὶ καὶ κίτρινα

παραλλαγμένα ἀπὸ λευκὲς κουρτίνες —
Μυρωδιά καθαρότης —

Λιακάδα ἀπογευματινὴ —